

[Helge Adam Møller]

fængsel. Vi skal holde fast i målsætningen, men vi må også erkende, at der altså er nogle unge, som desværre allerede i den alder – før de er fyldt 18 år – kan begå så alvorlig kriminalitet, at den eneste måde, vi kan beskytte samfundet på, er at anbringe dem i et fængsel. Men selvfølgelig skal det være på den måde, konventionen siger vi skal gøre det.

Jeg konstaterede da også forleden dag – jeg ved ikke, om fru Ebba Strange er citeret rigtigt – at hendes bemærkning var, at der ved så grov kriminalitet ikke var andet at gøre end at sætte dem i fængsel, og det var 16-17-årige, vi talte om. Jeg mener altså, det kan være nødvendigt. Målsætningen skal vi holde os for øje, men vi skal heller ikke glemme realiteterne.

Tom Behnke (FP):

Jeg er lidt ked af at måtte meddele, at vi stemmer imod, efter at ændringsforslag nr. 1 er blevet forkastet. Konventionen er gennemgående god, men konsekvenserne af artikel 7 nødvendiggør, at vi stemmer imod, ikke mindst af hensyn til de danske børn, og det var jo også dem, der skulle beskyttes gennem konventionen.

Jeg skal understrege, at det er artikel 7, der bevirker, at vi stemmer imod.

Justitsministeren (Engell):

Alle ordførere har givet udtryk for, at de synes, det er en god dag i dag, og det skal jeg bestemt ikke dementere. Udenrigsministeren har ikke mulighed for at være til stede, men jeg er sikker på, at jeg også taler på hans vegne, når jeg giver udtryk for, at der er stor tilfredshed med, at vi nu kan ratificere konventionen, og at vi også kan gøre det uden forbehold – en holdning, der jo også svarer til den, som de andre nordiske lande har indtaget i forbindelse med denne konvention.

Det er jo ingen hemmelighed, som det også er fremgået af en række af ordførerindlæggen, at et af hovedproblemerne har været artikel 37 c om anbringelse af unge lovovertrædere. Jeg er glad for, at det opklaringsarbejde, vi har haft i gang i den 11.-12. time, kan man sige, har ført til, at et stort flertal nu vil kunne tiltræde det grundlag, der er lagt frem, og også kan være med til at vedtage beslutningsforslaget.

Jeg skal kun knytte en enkelt kommentar til noget, som hr. Tom Behnke sagde, idet han gav udtryk for, at han fandt, at den ordning, der var

lagt op til, og som er skitseret i det notat, jeg sendte til Folketingets Retsudvalg i forgårs, var udtryk for en ordning, som var bureaukratisk og forkert.

Jeg vil gerne understrege, at der set med mine øjne er et dobbelt sigte i kriminalforsorgens virksomhed, nemlig dels det at straffe, at sanktionere begået kriminalitet, dels og sandelig også at øve en virksomhed, der kan være med til, at mennesker, som har begået kriminalitet, efter afsoning kan vende tilbage som lovlige borgere i det danske samfund.

Jeg er ganske enig med hr. Helge Adam Møller, når han siger, at børn og unge ikke hører hjemme i vore fængsler, og derfor taler vi også om et meget lille antal, der anbringes, men at de, der så anbringes i vores institutioner, er nogle, der – især dem, der anbringes i den lukkede institution – har begået en meget alvorlig kriminalitet.

Men hovedsigtet ikke mindst netop i forbindelse med de yngre må være at prøve at få bragt dem tilbage til en lovliv, en korrekt, en ordentlig og konstruktiv tilværelse, og dertil må man bruge en vifte af forskellige tiltag.

Derfor er jeg enig i de synspunkter, som både hr. Helge Adam Møller og andre ordførere var inde på. Der er behov for, at vi netop holder særligt øje med denne gruppe, og at vi også påtager os et særligt ansvar i forhold til den gruppe. Derfor kan jeg selvfølgelig også bekræfte det tilsagn, jeg har givet i det notat, der er sendt til Retsudvalget, og kan tiltræde de konklusioner, som er lagt til grund i den tillægsbetænkning, Retsudvalget har afgivet.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg kun sige følgende: Politik er jo en proces, og jeg har valgt i denne sag – efter en lang og, synes jeg, grundig og saglig debat om hele det spørgsmål – at lytte til de råd, jeg har fået fra Det Radikale Venstre, fra S og fra SF. Og jeg er glad for, at det igen denne proces førte frem til, at vi nu i så stor grad af enighed kan træffe den beslutning, som Folketinget træffer.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Der var et direkte spørgsmål fra hr. Ole Espersen til socialministeren, og det vil jeg gerne prøve at svare på.

Der er på finansloven for 1991 sat 1 mio. kr. af til en oplysningskampagne om FN-konventionen. Oplysningskampagnens formål er dels